

[Socialministeren.]

jeg havde glemt en Ting, men det havde jeg ikke haft Brug for i min historiske Fremstilling, og det var den Udvikling, den sociale Lovgivning havde været Genstand for i den forløbne Tid. Maa jeg sige til det ærede Medlem, at det er en lidt kedelig Udtalelse, at man ikke har Brug for en eller anden Ting i en historisk Fremstilling. Hvis jeg havde givet en historisk Fremstilling, saa vilde jeg naturligvis i høj Grad have gjort opmærksom paa Fremskridtet i den sociale Lovgivning, selv om det i og for sig ikke har noget med det foreliggende Spørgsmaal at gøre — hvad jeg om lidt skal komme til.

Men jeg har ikke givet nogen historisk Fremstilling, jeg har kunnet nøjes med at sammenligne, hvor langt Venstre i dette Øjeblik staar borte fra det oprindelige Venstrestandpunkt, naar det drejer sig om Kommunernes Ret til Eftergivelse af Fattighjælp. Og i saa Henseende har det ingen Betydning, hvilken Udvikling den sociale Lovgivning har gennemgaaet i Mellemtiden; det, det drejer sig om her, er det Principspørgsmaal, om Venstre er saa demokratisk i Dag, at de ligesom i 1891 har den Respekt for det kommunale Selvstyre, at de til enhver Tid tør overlade det kommunale Selvstyre at afgøre, om Fattighjælp skal eftergives eller ikke.

Overfor dette Spørgsmaal er det i og for sig principielt ligegyldigt, hvilken Udvikling den sociale Lovgivning i øvrigt har taget. Man kunde snarere sige, at den Omstændighed, at en hel Del af de Mennesker, der, hvis vi ikke havde haft denne Lovgivning, var blevet tvunget ind under Fattigvæsenet, nu har faaet Hjælp ad anden Vej, bevirker, at det er saa meget haardere for dem, der bliver tilbage under Fattigvæsenet, at modtage Fattighjælpen.

Og hvis man fra konservativ Side og fra Venstre vil hævde, at de Mennesker, der bliver tilbage under Fattigvæsenet, er der af egen Skyld, vil jeg paa det kraftigste benægte dette. Enhver ved, at der er saa mange Huller i den gældende sociale Lovgivning, at Sygdom, Nød, en stor Børneflokk samt Arbejdsløshed, ikke mindst efter Ophævelsen af den ekstraordinære Arbejdsløshedsunderstøttelse i 1927, kaster Tusinder af Personer over paa Fattigvæsenet, som ikke kan siges selv at være Skyld deri. Og enhver ved yderligere, at Hjelpekasserne administreres efter ganske forskellige Regler i dette Land; der er mange Kommuner, der omtrent ikke bruger Hjelpekasserne, og der er mange

Kommuner, der sørger for, at Fattigvæsenet omtrent ikke bliver brugt.

Der er altsaa ikke i den forløbne Tid eller i den sociale Lovgivning, vi har faaet, nogen Argumentation at hente for Venstre, til Begrundelse af, at man gaar bort fra det oprindelige demokratiske Synspunkt at overlade det til den enkelte Kommunalbestyrelse at afgøre, om den vil eftergive Fattighjælp eller ikke.

Hermed har jeg ogsaa besvaret den Udtalelse, den samme ærede Ordfører lidt senere fremsatte, at det maa være tilstrækkeligt, naar man kan eftergive et Aar efter, at Hjælpen er givet, og at det ikke er rimeligt, at man skal kunne faa Fattighjælp i Dag og faa den eftergivet i Morgen. Jeg tror nu ikke, der er nogen Kommunalbestyrelse, der yder Fattighjælp i Dag og eftergiver den i Morgen, men der kunde godt være de Kommunalbestyrelser, der kunde ønske at have Ret til at eftergive Hjælpen, inden der er gaaet et helt Aar, hvortil kommer, at der jo kræves forskellige Attester og en særskilt Ansøgning fra den enkelte, der ønsker Fattighjælp eftergivet.

Der er altsaa efter min Formening ingen som helst Grund til at stille sig anderledes i Dag, end man gjorde i 1891.

Til det ærede Medlem Hr. Fibiger skal jeg sige, at der staar ikke, som han sagde, i § 2 noget om, at man skal eftergive al Fattighjælp. § 2 har nøjagtig samme Affattelse som i samtlige tidligere tilsvarende, af Rigsdagen vedtagne Love af 1906, 1912, 1920 og 1924: at det *tillades* Kommunalbestyrelserne at eftergive al Fattighjælp. Det er ingenlunde det samme som, at al Fattighjælp *faktisk* vil blive eftergivet. Den enkelte Kommunalbestyrelse maa skønne over, i hvilken Udstrækning den vil benytte den her givne Bemyndigelse, og det har Kommunalbestyrelserne ogsaa altid skønnet over.

Det forbavser mig, at det netop er det konservative Folkeparti, der synes, at det er rimeligt at modsætte sig denne Tilladelse for Kommunalbestyrelserne til nu i Anledning af Genforeningen med Sønderjylland at eftergive Fattighjælp. Jeg troede netop, at dette Parti af nationale Grunde vilde være min sikre Følgesvend overfor dette Forslag. Men ogsaa paa dette Punkt har jeg altsaa lidt en Skuffelse overfor det konservative Folkeparti, ligesom jeg med Hensyn til det før nævnte Forhold har lidt en Skuffelse overfor Venstre, og saa er jeg blevet saa meget klogere.

Hermed sluttede Forhandlingen.